

Bruxelles, den 22.11.2017
COM(2017) 677 final

ANNEX

BILAG

til

forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker

DA

DA

BILAG

Retningslinje 5: Skabe øget efterspørgsel efter arbejdskraft

Medlemsstaterne bør fremme skabelsen af job af høj kvalitet, bl.a. ved at mindske de hindringer for nyansættelse, som virksomhederne møder, ved at fremme iværksætterier og selvstændig erhvervsvirksomhed samt ikke mindst ved at støtte oprettelsen af og væksten i små virksomheder og mikrovirksomheder. Medlemsstaterne bør aktivt fremme den sociale økonomi og støtte social innovation.

Medlemsstaterne bør tilskynde til innovative arbejdsformer, som på forsvarlig vis skaber jobmuligheder for alle.

En del af skattebyrden bør flyttes fra arbejdskraftbeskatning til andre beskatningskilder, der er mindre skadelige for beskæftigelse og vækst, under hensyntagen til skattesystemets omfordelende virkning, samtidig med at der værnes om indtægterne til passende social beskyttelse og vækstfremmende udgifter.

Medlemsstaterne bør fremme gennemsigtige og forudsigelige lønfastsættelsesmekanismer i overensstemmelse med deres nationale praksis og i fuld respekt for arbejdsmarkedsparternes uafhængighed, således at lønningerne kan justeres i forhold til udviklingen i produktivitet, samtidig med at der sikres rimelige lønninger, der sikrer en anstændig levestandard. Disse mekanismer bør tage højde for forskelle i færdighedsniveau og i økonomiske resultater i de forskellige regioner, sektorer og virksomheder. Medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter bør i fuld respekt for den nationale praksis sikre en passende mindsteløn under hensyntagen til den deraf følgende indvirkning på konkurrenceevne, jobskabelse og fattigdom blandt personer i arbejde.

Retningslinje 6: Styrke udbuddet af arbejdskraft, færdigheder og kompetencer

På baggrund af den teknologiske, miljømæssige og demografiske udvikling bør medlemsstaterne i samarbejde med arbejdsmarkedets parter fremme produktivitet og beskæftigelsesegnethed gennem et passende udbud af relevant viden og relevante færdigheder og kompetencer gennem hele arbejdslivet alt efter de aktuelle og fremtidige behov på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør foretage de nødvendige investeringer i såvel grunduddannelse som videreuddannelse og erhvervsuddannelse. De bør arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter, uddannelsesudbydere og andre interessenter for at afhjælpe strukturelle svagheder i deres uddannelsessystemer med henblik på at kunne levere uddannelse og livslang læring, der er inkluderende og af høj kvalitet. De bør sikre, at retten til uddannelse kan overføres ved erhvervsskift. Herved burde alle få mulighed for bedre at kunne foregribe og tilpasse sig arbejdsmarkedets behov og forvalte erhvervsskift, hvilket styrker økonomiens generelle modstandsdygtighed over for chok.

Medlemsstaterne bør fremme lige muligheder inden for uddannelse og højne det generelle uddannelsesniveau, især blandt de lavest kvalificerede. De bør sikre læringsresultater af høj kvalitet, styrke grundlæggende færdigheder, nedbringe antallet af unge, der forlader skolen for tidligt, gøre de videregående uddannelser mere arbejdsmarkedsrelevante, forbedre færdighedsovervågning og -prognostisering samt øge voksnes deltagelse i videreuddannelse.

Medlemsstaterne bør styrke arbejdsbaseret læring i deres systemer for almen uddannelse og erhvervsuddannelse, bl.a. ved hjælp af gode og effektive lærlingeuddannelser, gøre færdighederne mere synlige og sammenlignelige og øge mulighederne for at få anerkendt og valideret færdigheder og kompetencer, der er erhvervet uden for det formelle uddannelsessystem. De bør opgradere og udvide udbuddet og udnyttelsen af fleksibel efter- og videreuddannelse. Medlemsstaterne bør også hjælpe lavtuddannede voksne til at opretholde eller udvikle deres langsigtede beskæftigelsesegnet ved at øge adgangen til og udnyttelsen af læringsmuligheder af høj kvalitet gennem oprettelsen af opkvalificeringsforløb, der omfatter en vurdering af færdigheder, et dertil svarende tilbud om uddannelse/erhvervsuddannelse samt validering og anerkendelse af de erhvervede færdigheder.

Høj arbejdsløshed og inaktivitet bør imødegås, bl.a. gennem rettidig og skræddersyet bistand primært i form af støtte til jobsøgning, uddannelse og omskoling. Samlede strategier, der omfatter en tilbunds gående individuel vurdering senest efter 18 måneders arbejdsløshed, bør tilstræbes med henblik på at forebygge og væsentligt nedbringe den strukturelle arbejdsløshed. Ungdomsarbejdsløsheden og den høje andel unge, som hverken er i beskæftigelse eller under uddannelse, bør også fremover behandles samlet gennem en strukturel forbedring af overgangen fra skole til arbejdsliv, herunder gennem fuld gennemførelse af ungdomsgarantien¹.

Skattereformer, hvorved en del af skattebyrden flyttes fra arbejdskraftbeskatning til andre beskatningskilder, bør have til formål at fjerne hindringer for og disincitament for arbejdsmarkedsdeltagelse, navnlig for de personer, der befinder sig længst væk fra arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør støtte et handicaptilpasset arbejdsmiljø, herunder målrettede finansielle støttetiltag og tjenester, som sætter personer med handicap i stand til at deltage på arbejdsmarkedet og i samfundet.

Hindringer for arbejdsmarkedsdeltagelse og karriereudvikling bør fjernes for således at sikre ligestilling mellem kønnene og øge kvinders arbejdsmarkedsdeltagelse, bl.a. gennem lige løn for lige arbejde. Forening af arbejds- og familieliv bør fremmes, navnlig gennem adgang til langtidspleje og økonomisk overkommelige dagtilbud af høj kvalitet. Medlemsstaterne bør sikre, at forældre og andre med omsorgsforpligtelser gives mulighed for at benytte sig af passende familieorlovsordninger og fleksible arbejdsordninger med henblik på at forene arbejde og privatliv, og bør fremme en afbalanceret udnyttelse af disse rettigheder mellem kvinder og mænd.

Retningslinje 7: Forbedre arbejdsmarkedernes funktion og effektiviteten af den sociale dialog

For at drage størst mulig fordel af en dynamisk og produktiv arbejdsstyrke og nye arbejdsmønstre og forretningsmodeller bør medlemsstaterne arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter om at gennemføre principperne om fleksibilitet og sikkerhed ("flexicurity-principperne"). De bør mindske og forhindre segmentering på arbejdsmarkedet, bekæmpe sort arbejde og fremme overgangen til tidsbegrænsede ansættelsesforhold. Jobbeskyttelsesregler, arbejdsret og institutioner bør alle sikre passende rammer for ansættelse. Det bør sikres, at arbejdsgiverne er tilstrækkelig fleksible til hurtigt at tilpasse sig

¹ EUT C 120 af 26.4.2013, s. 1.

ændringer i den økonomiske kontekst, samtidig med at der opretholdes passende sikkerhedsforanstaltninger og et sundt, sikkert og veltilpasset arbejdsmiljø for arbejdstagerne. Ansættelsesforhold, der fører til usikre arbejdsvilkår, bør hindres, bl.a. ved at forbyde misbrug af atypiske kontrakter. Der bør sikres adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og ret til genoprejsning, herunder passende erstatning, i tilfælde af uberettiget afskedigelse.

Politikkerne bør sigte mod at forbedre og støtte matchning og overgange på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør effektivt aktivere og støtte personer, der kan deltage på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør effektivisere de aktive arbejdsmarkedspolitikker ved øge deres målrettethed, rækkevidde, dækning og sammenkædning med indkomststøtte med udgangspunkt i de arbejdsløses ret og forpligtelse til aktivt at søge arbejde. Medlemsstaterne bør tilstræbe mere effektive offentlige arbejdsformidlinger ved at sikre rettidig og skræddersyet bistand til at støtte jobsøgende, understøtte efterspørgslen efter arbejdskraft og gennemføre resultatbaseret forvaltning.

Medlemsstaterne bør give de arbejdsløse passende arbejdsløshedsunderstøttelse af en rimelig varighed i overensstemmelse med deres bidrag og de nationale regler for støtteberettigelse. Understøttelsen bør ikke udgøre et disincitament til hurtigt at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Mobiliteten blandt arbejdstagere og studerende/lærlinge bør fremmes ud fra en målsætning om at forbedre færdigheder, der øger beskæftigelsesegnetheden, og om fuldt ud at udnytte potentialet på det europæiske arbejdsmarked. Hindringer for mobilitet inden for almen uddannelse og erhvervsuddannelse, for overførsel af arbejdsmarkedspensioner og personlige pensioner og for anerkendelse af kvalifikationer bør fjernes. Medlemsstaterne bør træffe foranstaltninger til at sikre, at administrative procedurer ikke udgør en hindring eller komplicerende faktor for, at en arbejdstager kan påbegynde et ansættelsesforhold i en anden medlemsstat. Medlemsstaterne bør desuden forhindre misbrug af de gældende regler og aktivt forholde sig til potentiel "hjerneflugt" fra visse regioner.

Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres nationale praksis og med henblik på at opnå en mere effektiv social dialog og bedre socioøkonomiske resultater sikre en rettidig og meningsfuld inddragelse af arbejdsmarkedets parter i udformningen og gennemførelsen af økonomiske, beskæftigelsesmæssige og sociale reformer og politikker, bl.a. ved at yde støtte til øget kapacitet hos arbejdsmarkedets parter. Arbejdsmarkedets parter bør tilskyndes til at forhandle og indgå kollektive overenskomster på områder, der er relevante for dem, i fuldt respekt for deres uafhængighed og retten til kollektive skridt.

Retningslinje 8: Fremme lige muligheder for alle, støtte social inklusion og bekæmpe fattigdom

Medlemsstaterne bør fremme rummelige arbejdsmarkeder, der er åbne for alle, ved at iværksætte effektive foranstaltninger til fremme af lige muligheder for underrepræsenterede grupper på arbejdsmarkedet. De bør sikre ligebehandling med hensyn til beskæftigelse, social beskyttelse, uddannelse og adgang til varer og tjenesteydelser, uanset køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Medlemsstaterne bør modernisere de sociale beskyttelsessystemer for at yde effektiv og passende social beskyttelse igennem alle faser af en persons liv, idet social inklusion og opadgående social mobilitet fremmes, der gives incitamenter til at deltage på arbejdsmarkedet og tages fat på uligheder, bl.a. gennem udformningen af deres skatte- og socialsikringssystemer. Moderniseringen af de sociale beskyttelsessystemer bør føre til bedre tilgængelighed, bæredygtighed, tilstrækkelighed og kvalitet.

Medlemsstaterne bør udarbejde og gennemføre forebyggende og integrerede strategier ved at kombinere de tre områder af aktiv inklusion: Tilstrækkelig indkomststøtte, rummelige arbejdsmarkeder og adgang til kvalitetstjenester. De sociale beskyttelsessystemer bør sikre retten til tilstrækkelige mindsteindkomstydelse for alle, som ikke har tilstrækkelige ressourcer, og fremme social inklusion ved at tilskynde mennesker til at deltage aktivt på arbejdsmarkedet og i samfundet.

Tjenesteydelser af høj kvalitet, der er økonomisk overkommelige og tilgængelige, såsom børnepasning, skolefritidsordning, uddannelse, bolig, sundhedsydelser og langtidspleje, er afgørende for at sikre lige muligheder, herunder for børn og unge. Der bør lægges særlig vægt på at bekæmpe fattigdom og social udstødelse, herunder at nedbringe fattigdom blandt personer i arbejde. Medlemsstaterne bør sikre, at alle har adgang til grundlæggende tjenester, herunder vandforsyning, kloakering og affaldshåndtering, energiforsyning, transport, finansielle tjenester og digital kommunikation. Medlemsstaterne bør sikre, at trængende og udsatte mennesker gives adgang til tilstrækkelig boligstøtte og ret til passende bistand og beskyttelse mod tvangsudsættelse. Hjemløshed bør bekæmpes målrettet. Der bør tages højde for de særlige behov, som personer med handicap har.

Medlemsstaterne bør sikre retten til rettidig adgang til sundhedspleje og langtidspleje til overkommelige priser og af god kvalitet, samtidig med at de sikrer bæredygtig drift på lang sigt.

I betragtning af den stigende levealder og de demografiske forandringer bør medlemsstaterne sikre pensionssystemernes bæredygtighed og tilstrækkelighed for kvinder og mænd, og samtidig sikre, at selvstændige erhvervsdrivende og arbejdstagere af begge køn har lige muligheder for at optjene pensionsrettigheder, bl.a. gennem tillægsordninger, der sikrer en værdig tilværelse. Pensionsreformer bør understøttes af foranstaltninger til forlængelse af arbejdslivet og forhøjelse af den reelle pensionsalder, f.eks. ved at begrænse muligheden for tidlig tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet og hæve den lovbestemte pensionsalder, så den afspejler stigningen i forventet levealder. Medlemsstaterne bør indgå i en konstruktiv dialog med de relevante interessenter og muliggøre en passende indfasning af reformerne.